

50. KAPITOLA

Tyrus se zaklením odpojil všechny transmittery, ale bylo příliš pozdě – ta slova už letěla vesmírem. Obrátil se ke mně s šíleným děsem v očích a zařval: „Co to děláš?“

„Copak to není zřejmé?“

„Vezmi to zpátky. Řekni, že to byl vtip. Řekni to!“ Mluvil rozzuřeným hlasem a já jsem počkala, dokud nebyl přesvědčený, že poslechnu. Zapnul opět transmittery.

Prohlásila jsem znovu a zřetelně: „Podřízla jsem Interdiktovi hrdlo a vrátila *Herou* do...“

„DOST!“ zaryčel Tyrus, když se transmittery znovu vypnuly. „Ty ses úplně zbláznila. Co si sakra myslíš?“

„Vím přesně, co dělám.“

Podíval se na mě, jako by mě chtěl uhdit. Spálit. Vyrazil ke mně, popadl mě za paže a přiblížil svoji tvář k mé. „Řekla jsi celé galaxii, že jsi zabila Interdikta! Budou ti to věřit!“

„Já vím. Proto jsem to řekla.“

„Ať tě pohltí černá díra – a proč?“

„Nastavuju svoje vlastní podmínky, za kterých budeme pokračovat dál. Teď je znáš,“ odpověděla jsem mu a zabořila pohled do jeho očí.

Frustrovaně zařval a odhodil mě od sebe. Vznášela jsem se setrvačností a pořád ho sledovala – zajel si prsty do vlasů a evidentně uvažoval, jak tohle zachránit. Impérium bylo v jeho rukou. Všechna technologie v tomto sektoru ho poslouchala. Ale nedokázal vymazat to, co jsem udělala.

A věděl to.

Pak se zeptal: „Proč?“ Tu otázku položil vražedným šepotem, ale já jsem ji slyšela.

Přiblížila jsem se k protější stěně, takže jsem se mohla odrazit a odplout zpět k němu. Publikum v plesovém sále nás přemýšlivě pozorovalo. Gladdic se přidržoval okraje kabiny, pak se do ní přitáhl a zoufale hledal únik.

„Jistě si uvědomuješ...“ začal mluvit.

„Že jsem se právě odsoudila? Ano. O to mi šlo.“ Chytila jsem ho za paži. Velmi něžně jsem mu vtiskla rukojeť meče do dlaně. „Můžeš použít tenhle. Čest popravit Imperátorku musí jistě náležet jejímu muži. Bude tvojí povinností to vykonat.“

Nepřítomně se zahleděl na meč a pak zvedl oči ke mně. Jeho setrvačnost ho nesla se mnou, když jsem se vznášela ke straně sálu. Jen napůl jsem si uvědomovala, že všechny obrazovky v kabinách kolem nás potemněly, jak nás Tyrus zastínil před zvědavými očima.

„Já ti nerozumím,“ řekl.

„Ale to bys měl. Jsem stejná, jako jsem vždycky byla. Tvoje. A zoufale tě miluju. Nebudu tady sedět a dívat se, jak se z tebe stává to, co nenávidíš. Myslela jsem si, že tě možná dokážu nějak ovlivnit, ale zjevně to není možné. Nemůžu být tvoje svědomí. Doufal jsi, že se naučím žít vedle tebe a dělat, že to nevidím, ale nenaučím. I kdybych toho byla schopná, nikdy bych k tobě nedokázala být tak krutá. Takže tady máš nově na výběr, Tyrusi.“

„Na výběr?“ procedil mezi zuby. „Tady už není na výběr. O to ses postarala! Eliminovála jsi každou volbu, kromě jediné, kterou *nemůžu* učinit! Chceš, abych tě zabil.“